

Arrest

nr. 97 436 van 19 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, A. M., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Kirgizisch staatsburger van Dungaanse origine. U werd geboren op 12 januari 1968 in Aleksandrovka (provincie Chuy, Kirgizië). In 1992 huwde u officieel met A. K. (O.V. X), met wie u samen in België verblijft.

In 2007 of 2008 huurde u één of twee seizoenen grond in het dorp Petrovka (provincie Chuy, Kirgizië) waarop u wortelen verbouwde. U stopte met werken als landbouwer omdat u geen winst kon

maken. Tot drie of vier keer toe werd immers 's nachts uw oogst gestolen door onbekende Kirgiezen. Vanaf 2007 baatten u en uw vrouw tevens een café uit in Bishkek, in een pand dat jullie huurden. Nadat u stopte met grond te bewerken, was u bijna elke dag aanwezig in het café. Reeds van bij het begin dat jullie dit café uitbaatten, kregen jullie soms bezoek van klanten van Kirgizische etnische origine die weigerden te betalen wat ze hadden besteld. Vanaf 2008 liep dit probleem hoog op. Onbekende Kirgiezen kwamen wel twee tot drie keer per week naar jullie café, maar ze weigerden steeds te betalen, waarna er ruzie ontstond. Aanvankelijk richtte u zich met betrekking tot dit probleem tot de lokale agent van de markt waar jullie het café uitbaatten. Deze weigerde echter te helpen zolang u hem hier niet voor zou vergoeden.

Begin augustus 2010 diende u een eerste officiële, schriftelijke klacht in bij het Parket-Generaal omwille van de problemen die u en uw vrouw ondervonden in het café dat jullie uitbaatten. Uw klacht werd aanvaard, doch vernam u nadien niets meer van het Parket-Generaal.

U diende vervolgens een tweede officiële klacht in bij dezelfde dienst eind november 2010. Weer werd uw klacht aanvaard, doch werd er aan u niet meer over bericht nadien.

Omdat de problemen met Kirgizische klanten in het café niet ophielden, richtte u zich in januari 2011 opnieuw tot dezelfde dienst, waar u een derde en laatste officiële klacht indiende, die eveneens werd aanvaard. Uw belagers hadden vernomen dat u een klacht had ingediend, waarop ze u eind januari 2011 bij u thuis bedreigden. Ze richtten een pistool op u en dwongen u uw woonst voor een lage prijs aan hen te verkopen en afstand te doen van het café.

Hierna stopten u en uw vrouw met het uitbaten van het café en het huren van het pand, verkocht u uw woonst aan uw buur en besloten jullie te vluchten.

In diezelfde periode stelde een gynaecologe in uw woonplaats in Sadovoye (provincie Chuy, Kirgizië) vast dat de vrucht van de ongeboren baby van uw toen zwangere dochter, A. G. (O.V. 6.846.598), was afgestorven en ze raadde uw dochter aan de baby te aborteren. U ging hierop met uw dochter naar het ziekenhuis, waar een tweede onderzoek werd uitgevoerd en waaruit bleek dat de baby leefde en gezond was.

Op 6 juli 2011 vertrok u samen met uw vrouw en kinderen, waaronder uw dochter A. G. (O.V. 6.846.598) en haar man, M. N. (O.V. 6.846.598), via Kazachstan naar Moskou (Rusland), waar jullie smokkelaar(s) ontmoetten die jullie met een minibus naar Letland begeleidde. Vanuit Letland reden jullie per taxi door tot in België, waar jullie aankwamen op 13 juli 2011 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden.

Ook uw schoonbroer M.A. (O.V. 6.460.818), en zijn vrouw M. O. (O.V. 6.460.818), uw schoonzus, G. F. (O.V. 6.957.131), en haar man, G. L. (O.V. 6.957.131), en uw schoonbroer, M. R. (O.V. 7.537.910), en zijn vrouw, M. S. (O.V. 7.537.910), vluchtten van Kirgizië naar België, waar zij eveneens een asielaanvraag hebben ingediend.

De reden van hun vlucht, alsook de hoofdrede van de vlucht van uw dochter, A. G. (O.V. 6.846.598), en haar man, M. N. (O.V. 6.846.598), houden echter geen rechtstreeks verband met de reden van de vlucht van u en uw vrouw.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen, uw Kirgizische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, getuigschriften/diploma's van u en uw vrouw, Kirgizische krantenartikelen, een cd-rom met drie videobeelden en twee foto's, een bewijs van uw klacht uitgereikt door het Kirgizisch Ministerie van Binnenlandse Zaken op 16.05.2011, een attest ter bevestiging van de verkoop van uw woonst dd. 13.08.2012 uitgaand van uw notaris, en een kopie van de licentie van uw notaris."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, A. M., luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen.

Daarom kunnen de loutere Dungaanse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen had met onbekenden van Kirgizische etnische afkomst. Twee à drie keer per week kwamen ze in het café dat u en uw vrouw uitbaatten, eten en weigerden te betalen en later bedreigden ze u bij u thuis opdat u uw woonst en het café zou afstaan.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd aangezien enkele tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw onderlinge verklaringen alsook tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw aangaande uw werk in Kirgizië, wat de kern van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland raakt.

U verklaarde immers tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal te zijn belaagd door onbekende klanten van Kirgizische origine, die weigerden te betalen, in het café dat u sinds 2007 samen met uw vrouw uitbaatte (CGVS, p. 7-8, 11, 14).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u in Kirgizië een akker bewerkte en dat uw opbrengst voortdurend werd gestolen, en dat uw echtgenote een café uitbaatte, waar zij voortdurend werd gepest en vernederd en klanten weigerden te betalen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Ook uw echtgenote verklaarde op de DVZ dat u een landbouwer was en dat uw opbrengst van u werd afgenomen en dat zij in haar café werd vernederd en de klanten er weigerden te betalen (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5).

Waar u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde enkel dit café te hebben uitgebaat en, behoudens één keer grondgebied te hebben gehuurd, daarbuiten geen ander werk te hebben uitgeoefend (CGVS, p. 7), gaf u op de DVZ enkel aan als landbouwer te hebben gewerkt in uw herkomstland (DVZ, vragenlijst, vraag 10.b).

Toen u op uw eerdere verklaringen op de DVZ, waaruit immers kan worden afgeleid dat de problemen in het café enkel betrekking hadden op uw vrouw, werd gewezen, antwoordde u dat uw vrouw zich continu in het café bevond en deze problemen met onbekende klanten van Kirgizische origine bijgevolg meer ondervond, maar dat u er de laatste periode, toen de problemen in het café hoger opliepen, veel meer aanwezig was (CGVS, p. 21).

Deze uitleg verklaart echter niet waarom u op de DVZ enkel verklaarde dat uw vrouw problemen kende met lastige klanten in het café dat zij uitbaatte en dat u als landbouwer andere problemen ondervond. Toen u bovendien werd gevraagd waarom u op de DVZ enkel hebt aangegeven in Kirgizië als landbouwer te hebben gewerkt, ontkende u dit en verklaarde u nooit enkel grond te hebben bewerkt en steeds mee het café te hebben uitgebaat (CGVS, p. 21), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande uw werk in uw herkomstland enkel bevestigt.

U verklaarde op het Commissariaat-generaal verder dat u het café samen met uw vrouw uitbaatte en dat zowel u als uw vrouw er elke dag aanwezig was (CGVS, p. 8).

Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u niet in het café werkte, doch wel producten voor de zaak aankocht en dat u er enkel af en toe kwam wanneer reparaties dienden te worden uitgevoerd (CGVS vrouw, p. 7).

Toen zij met uw verklaring dat u bijna steeds in het café aanwezig was, werd geconfronteerd, ontkende uw vrouw dit en herhaalde ze dat u er slechts af en toe kwam (CGVS vrouw, p. 10), wat ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt.

Het is verder uiterst opmerkelijk dat u verklaarde dat de voorgevel van het café wit was (CGVS, p. 16), hoewel uw vrouw verklaarde dat deze blauw was (CGVS vrouw, p. 7).

Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw dat de gevel aanvankelijk wit met bruin was, maar dat de eigenaar van het pand het nadien blauwwit verfde (CGVS vrouw, p. 10). Deze uitleg kan echter weinig overtuigen, te meer aangezien uw vrouw aanvankelijk verklaarde dat er niets aan het pand veranderd werd sinds jullie het huurden (CGVS vrouw, p. 7).

Tevens is het opmerkelijk dat u verklaarde eigenhandig de keuken aan het café te hebben bijgebouwd (CGVS, p. 16), terwijl uw vrouw verklaarde dat jullie niets hebben bijgebouwd en er geen apart bijgebouwde keuken was, maar dat de eigenaar van het pand achteraan een ruimte construeerde waar zij af en toe eten klaarmaakte (CGVS vrouw, p. 7).

U verklaarde dat u slechts 1 of 2 seizoenen, in 2007 of in 2008, een stuk grond hebt gehuurd en er wortelen hebt geteeld. U verklaarde verder geen andere gewassen te hebben verbouwd (CGVS, p. 7).

Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u van 2000 tot 2010 enkele seizoenen grond bewerkte, waarop u komkommers, tomaten en watermeloenen teelde.

Ze verklaarde dat u één seizoen ook wortelen zou hebben geteeld, waarna u zich bezighield met het kweken van watermeloenen en andere gewassen.

Toen zij met uw verklaring dat u zich slechts één of twee jaar met landbouw hebt beziggehouden, werd geconfronteerd, verklaarde uw vrouw dat u waarschijnlijk de wortelenteelt bedoelde, wat u slechts één seizoen zou hebben gedaan.

Nadien verklaarde ze dan weer dat u sinds 2007 drie jaar lang in de lente wortelen hebt geoogst. Toen ze er wederom op werd gewezen dat u verklaarde slechts één of twee jaar aan landbouw te hebben gedaan, antwoordde uw vrouw dat zij niet weet waarom u dit verklaarde en dat u het zeker vroeger ook hebt gedaan (CGVS vrouw, p. 6).

Deze verklaring kan hoegenaamd niet uitleggen waarom u verklaarde slechts één of twee jaren, in 2007 of in 2008, aan landbouw te hebben gedaan, terwijl uw vrouw verklaarde dat u van 2000 tot 2010 grond hebt bewerkt.

Toen uw vrouw ten slotte werd gewezen op uw verklaring dat u buiten wortelen geen andere gewassen hebt geteeld, antwoordde ze dat ze zeker weet dat u ook watermeloenen hebt geoogst (CGVS vrouw, p. 6), wat ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.

Gezien dit aanzienlijke aantal tegenstrijdigheden met betrekking tot het werk dat u uitoefende in Kirgizië, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u er slechts één of twee seizoenen als landbouwer hebt gewerkt en in hoofdzaak samen met uw vrouw het café uitbaatte, waar u dan ook doorgaans aanwezig was en waar de problemen die de kern van de reden van uw vlucht raken, plaatsvonden (CGVS, p. 7-8, 14).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Daarnaast werden ook enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw aangaande het tijdstip van de stappen die u hebt ondernomen omwille van de problemen die jullie ondervonden met onbekende klanten van Kirgizische etnische afkomst in het café.

Zo verklaarde u dat u drie keer een officiële, schriftelijke klacht indiende omwille van deze problemen. De eerste keer diende u een officiële klacht in bij het Parket-Generaal begin augustus 2010, waarna u een tweede klacht indiende bij dezelfde dienst eind november 2010. Uw laatste officiële klacht legde u er ten slotte neer in januari 2011 (CGVS, p. 18-20).

Ook uw vrouw verklaarde dat u drie keer een officiële, schriftelijke klacht indiende omwille van de problemen in het café.

Zij verklaarde echter dat u een eerste keer klacht indiende in maart of april 2010, een tweede in de zomer 2010 en een laatste op 20 januari 2011.

Toen zij met uw verklaring dat u een eerste klacht indiende in augustus 2010 werd geconfronteerd, herhaalde uw vrouw dat u een eerste klacht indiende in maart of april 2010, en verklaarde ze dat u ook een klacht indiende in augustus 2010 (CGVS vrouw, p. 9), wat de tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip van uw eerste klacht geenszins opheft.

Toen ze werd gevraagd of u ook een klacht hebt ingediend in het najaar – u verklaarde immers een tweede keer een klacht te hebben opgemaakt eind november 2010 – verklaarde uw vrouw dit zich niet te herinneren (CGVS vrouw, p. 9), waardoor ook de tegenstrijdige verklaringen aangaande het tijdstip van uw tweede klacht overeind blijven.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Tevens bleef u onaannemelijk vaag en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo wist u niet wie uw belagers precies waren. Hoewel u verklaarde dat zij drie jaar lang twee à drie keer per week naar uw café kwamen, maar weigerden te betalen en u na uw laatste klacht eind januari 2011 ernstig bedreigden. U verklaarde verder dat vaak dezelfde personen u in uw café belaagden en dat u vermoedde dat uw belagers in opdracht kwamen van andere Kirgiezen, al had u evenmin enig idee wie die personen dan wel waren. U hebt daarenboven op geen enkele manier trachten te achterhalen wie uw belagers precies waren (CGVS, p. 17).

Daarnaast wist u hoegenaamd niet wat er met uw eerste en tweede officiële klachten, die overigens werden aanvaard, werd gedaan. Zo wist u niet of naar aanleiding van uw klachten een onderzoek werd opgestart, of ze de daders op het spoor kwamen, noch of uw belagers na uw klacht door de ordediensten werden benaderd. U verklaarde dat niemand van de dienst waar u een klacht indiende u nadien nog heeft benaderd en dat u van hen niets vernomen hebt.

Opmerkelijk genoeg hebt u zelf bij deze dienst niet meer geïnformeerd naar wat er met betrekking tot uw klachten werd ondernomen (CGVS, p. 19-20).

Na uw derde en laatste klacht in januari 2011 werd u door uw belagers bij u thuis bedreigd en gedwongen afstand te doen van uw woonst en het café. Hierna stopten u en uw vrouw met het uitbaten van het café alsook met het huren van het pand (CGVS, p. 20).

Het is in dit verband opmerkelijk dat u niet wist of mogelijke nieuwe uitbaters van het café dezelfde problemen ondervonden als u en uw vrouw en ook hier hebt u geenszins naar geïnformeerd. U wist zelfs niet eens zeker of het pand nadien door andere mensen als café werd uitgebaat (CGVS, p. 22). Daar deze elementen wederom de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was.

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Bovendien is het opmerkelijk dat zowel u als uw vrouw op de DVZ op geen enkele manier melding heeft gemaakt van het incident eind januari 2011, toen u naar aanleiding van uw laatste klacht door uw belagers bij u thuis ernstig werd bedreigd en gedwongen werd afstand te doen van uw woonst en uw café (CGVS, p. 14, 20; DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5).

Uw vrouw verklaarde dat op de DVZ gevraagd werd alles kort te houden.

Toch is het uiterst opmerkelijk dat geen van jullie beiden dit incident, waarna jullie uw woonst hebben verkocht, jullie ophielden met het uitbaatten van het café en besloten het land te ontvluchten (CGVS, p. 11, 14, 20, 23), enigszins vermeld heeft. Te meer omdat u bij aanvang van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal aangaf dat u tijdens uw interview bij de DVZ wel alle redenen had verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek (CGVS, p. 2).

Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts kan er weinig geloof worden gehecht aan uw reisweg van Kirgizië naar België.

U verklaarde dat u, uw vrouw, uw kinderen en uw schoonzoon via Kazachstan naar Moskou (Rusland) reisden, waar jullie smokkelaar(s) ontmoetten die jullie met een minibus naar Letland begeleidden. Vanuit Letland reden jullie per taxi door tot in België (CGVS, p. 11-12).

Jullie zouden onderweg van Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 10-12).

Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder geldige reisdocumenten en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u en uw gezin met een minibus zonder persoonlijke identiteitscontrole de EU via Letland zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 12).

In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met uw reisbegeleiders die jullie van Rusland naar Letland vervoerden, indien er onderweg, aan een grenscontrole, iets mis zou lopen aangezien jullie illegaal reisden (CGVZ, p. 12). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er precies zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie internationale paspoorten, waarvan u verklaarde dat jullie er nooit één hebben gehad (CGVS, p. 10-11), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door jullie verklaringen aangaande uw asielmotieven. Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat jullie geen vervolgingsvrees koesteren jegens de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 22; CGVS vrouw, p. 9-10). De door u verklaarde asielproblemen gingen uit van privé-personen, meer bepaald onbekende burgers van Kirgizische etnische origine (CGVS, p. 14, 17).

Het is bijgevolg opmerkelijk dat jullie, bij gebrek aan vrees jegens de autoriteiten, niettemin ervoor gekozen hebben om clandestien van Kirgizië naar België te reizen, wat immers kan worden beschouwd als een risicovolle onderneming die bovendien erg duur is.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat jullie geen problemen hadden met de autoriteiten (CGVS, p. 22; CGVS vrouw, p. 9-10), dient het weinig logisch te worden genoemd dat jullie Kirgizië niet legaal, hiertoe gebruik makend van de benodigde reistitels, zouden hebben verlaten.

Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaring dat jullie niet over een internationaal paspoort zouden beschikken (CGVS, p. 10-11).

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Aangaande de problemen die uw dochter, A. G. (O.V. 6.846.598), ondervond met een gynaecologe die haar verkeerdelijk het advies gaf haar ongeboren baby te aborteren, dient te worden opgemerkt dat een tweede onderzoek in het ziekenhuis de verkeerde diagnose van de gynaecologe rechtzette, waarna de zwangerschap en bevalling van uw dochter goed zijn verlopen (CGVS, p. 22).

Bijgevolg kan deze foute diagnose van één gynaecologe, al dan niet met kwade bedoelingen gesteld, niet beschouwd worden als een ernstig gevaar voor uw dochters leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Kirgizië.

Ten slotte is het uiterst opmerkelijk dat uw vrouw, die bovendien verklaarde dat dezelfde gynaecologe in het verleden dezelfde verkeerde diagnose bij haar stelde toen zij zwanger was, verklaarde zich de naam van deze gynaecologe niet meer te herinneren (CGVS vrouw, p. 8).

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen, uw Kirgizische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de getuigschriften/diploma's van u en uw vrouw, Kirgizische krantenartikelen, een cd-rom met drie videobeelden en twee foto's, een bewijs van uw klacht uitgereikt door het Kirgizisch Ministerie van Binnenlandse Zaken op 16.05.2011, een attest ter bevestiging van de verkoop van uw woonst dd. 13.08.2012 uitgaand van uw notaris, en een kopie van de licentie van uw notaris), zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen.

De geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen, uw Kirgizische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de getuigschriften/diploma's van u en uw vrouw, een attest ter bevestiging van de verkoop van uw woonst dd. 13.08.2012 uitgaand van uw notaris, en een kopie van de licentie van uw notaris, bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, uw huwelijk, de opleiding van u en uw vrouw, de verkoop van uw woonst en de licentie van uw notaris, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

De inhoud van de Kirgizische krantenartikelen die uw vrouw tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voorlegde, wordt evenmin betwist. In deze artikelen wordt echter geen melding gemaakt van de problemen die specifiek betrekking hebben op uw persoon of uw gezin (CGVS vrouw, p. 10). Bijgevolg kunnen deze krantenartikelen niet als een bewijs worden beschouwd van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

U legde ook een cd-rom voor met drie video-opnames en twee foto's.

U verklaarde dat deze beelden bevat die werden opgenomen in maart of april 2011 in de dorpen Petrovka en Mayevka, van mensen van Oezbeekse, Oeigoerse en Dungaanse origine die toen werden aangevallen door mensen van Kirgizische origine. Hun oogst werd vernield en mensen werden levend verbrand (CGVS, p. 9-10).

Ook wat betreft deze video-opnames dient te worden geoordeeld dat zij geen betrekking hebben op de door u en uw vrouw ingeroepen vervolgingsfeiten aangaande jullie persoon (CGVS, p. 10). Uit deze beelden kan bovendien niet worden afgeleid waar en wanneer zij werden opgenomen.

Daarnaast werd na grondig onderzoek door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, CEDOCA, geen informatie gevonden over incidenten in maart en/of april 2011 in de dorpen Petrovka en Mayevka. Wel meldden diverse bronnen een conflict op 19 april 2010 waarbij Meskhetische Turken in het dorp Mayevka werden aangevallen, en rellen op 26 april 2009 tussen Kirgiezen en etnische Russen enerzijds en etnische Koerden anderzijds in het dorp Petrovka.

Daarnaast werd vastgesteld dat een fragment van de eerste video-opname (minuut 1:06 t.e.m. minuut 2:09) overeen komt met een amateuristische video-opname die in juni 2010 werd geüpload op de publicatiewebsite 'YouTube', wat niet valt te rijmen met uw verklaringen dat de beelden op de Cd-rom werden opgenomen in maart en/of april 2011.

U legde ten slotte een aan u uitgereikt attest voor van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin wordt vermeld dat u op 20 januari 2011 door vier onbekenden van Kirgizische etnische afkomst werd bedreigd en gedwongen werd afstand te nemen van uw café, en dat omwille van dit incident een strafzaak werd geopend op 21 januari 2011.

Dit document, dat betrekking heeft op de door u aangehaalde problemen, kan enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Gelet op de argumenten die hierboven werden uiteengezet, en op basis waarvan uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan dit document nog weinig ondersteuning bieden.

Bovendien verklaarde u dat uw belagers u bedreigden en u dwongen uw café af te staan na uw laatste en derde klacht (CGVS, p. 14, 18). Ook uw vrouw verklaarde dat u door uw belagers werd bedreigd na uw derde en laatste klacht, namelijk op 20 januari 2011 (CGVS vrouw, p. 9).

Uit het door u voorgelegde attest kan echter worden afgeleid dat u nog melding maakte bij de autoriteiten van een dergelijk incident dat plaatsvond op 20 januari 2011, wat niet te rijmen valt met de verklaring van u en uw vrouw dat u bedreigd werd door uw belagers nadat u een derde en laatste klacht indiende (CGVS, p. 18; CGVS vrouw, p. 9).

Daarnaast werden bijkomende elementen opgemerkt die verder twijfel doen rijzen over de authenticiteit van dit document.

Zo is het uiterst merkwaardig dat dit attest reeds aan u werd uitgereikt op 16 mei 2011, hoewel u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 augustus 2012 op de vraag of u bewijzen had van uw klachten, antwoordde dat u kopieën van uw voorlaatste en laatste klacht had opgevraagd, maar dat men u had meegedeeld dat men ze niet meer konden terugvinden (CGVS, p. 20).

Tevens staat in dit attest dat de daders van het incident niet werden gevonden en dat de strafzaak op 16 mei 2011 eveneens werd afgesloten, waar u geenszins melding van maakte tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. U verklaarde zelfs dat de autoriteiten naar aanleiding van uw derde klacht niets hadden ondernomen, enkel uw belagers, die op een of andere manier vernomen hadden dat u een klacht had ingediend, ondernamen actie en bedreigden u (CGVS, p. 18-20).

Het is ten slotte opmerkelijk dat u wel dit document kon bekomen, doch geen begin van bewijs kon voorleggen van uw twee andere klachten.

Daar de problemen die uw vrouw, A. K. (O.V. 6.846.693), aanhaalt in het kader van haar asielaanvraag volledig verbonden zijn aan uw asielrelaas (CGVS, p. 4; CGVS vrouw, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, A. K., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizisch staatsburger van Dungaanse origine. U werd geboren op 29 juni 1970 in Aleksandrovka (provincie Chuy, Kirgizië). In 1992 huwde u officieel met A. M. (O.V. 6.846.693), met wie u samen in België verblijft.

Vanaf 2007 huurden u en uw man een pand in Bishkek waar jullie een café uitbaatte. Reeds van bij het begin dat u dit café uitbaatte, kreeg u soms bezoek van klanten van Kirgizische etnische origine die weigerden te betalen wat ze hadden besteld. Na verloop van tijd liep dit probleem hoog op en kwamen deze onbekende Kirgiezen steeds vaker naar het café. Aanvankelijk richtten u en uw man zich met betrekking tot dit probleem tot de lokale agent van de markt waar het pand gelegen was.

In maart of april 2010 diende uw man een eerste officiële, schriftelijke klacht in bij de autoriteiten omwille van de problemen die u ondervond in het café.

In augustus 2010 diende hij vervolgens een tweede en eind januari 2011 een derde en laatste, schriftelijke klacht in bij de autoriteiten.

Op 20 januari 2011, nadat uw man zijn laatste klacht indiende, kwamen onbekende Kirgiezen naar uw huis, waar ze uw man bedreigden opdat jullie afstand zouden doen van het café.

Hierna huurden jullie het pand niet langer, verkochten jullie jullie woonst en besloten jullie het land te ontvluchten.

Daarnaast stelde een gynaecologe in uw woonplaats in Sadovoye (provincie Chuy, Kirgizië) vast dat de vrucht van de ongeboren baby van uw toen zwangere dochter, A. G. (O.V. 6.846.598), was afgestorven en ze raadde uw dochter aan de baby te aborteren. Uw dochter ging naar het ziekenhuis, waar een tweede onderzoek werd uitgevoerd waaruit bleek dat de baby leefde en gezond was. Dezelfde gynaecologe had ook u in het verleden meegedeeld dat het noodzakelijk was dat u uw baby zou aborteren. U vermoedt dat de gynaecologe dit met kwade bedoelingen deed, opdat er zo minder mensen van Dungaanse origine zouden zijn.

Op 6 juli 2011 vertrok u samen met uw man en kinderen, waaronder uw dochter A. G. (O.V. 6.846.598) en haar man, M. N. (O.V. 6.846.598), via Kazachstan naar Moskou (Rusland), waar jullie smokkelaar(s) ontmoetten die jullie met een minibus naar Letland begeleidden. Vanuit Letland reden jullie per taxi door tot in België, waar jullie aankwamen op 13 juli 2011 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden.

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, A. K., luidt als volgt:

“Vooreerst zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen die u in uw land van herkomst kende volledig verbonden zijn aan de problemen van uw man, A. M. (O.V. 6.846.693) (CGVS, p. 4).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, A. M. (O.V. 6.846.693), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw man, A. M. (O.V. 6.846.693), werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen. Daarom kunnen de loutere Dungaanse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen had met onbekenden van Kirgizische etnische afkomst. Twee à drie keer per week kwamen ze in het café dat u en uw vrouw uitbaatten, eten en weigerden te betalen en later bedreigden ze u bij u thuis opdat u uw woonst en het café zou afstaan.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd aangezien enkele tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw onderlinge verklaringen alsook tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw aangaande uw werk in Kirgizië, wat de kern van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland raakt. U verklaarde immers tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal te zijn belaagd door onbekende klanten van Kirgizische origine, die weigerden te betalen, in het café dat u sinds 2007 samen met uw vrouw uitbaatte (CGVS, p. 7-8, 11, 14). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u in Kirgizië een akker bewerkte en dat uw opbrengst voortdurend werd gestolen, en dat uw echtgenote een café uitbaatte, waar zij voortdurend werd gepest en vernederd en klanten weigerden te betalen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Ook uw echtgenote verklaarde op de DVZ dat u een landbouwer was en dat uw opbrengst van u werd afgenomen en dat zij in haar café werd vernederd en de klanten er weigerden te betalen (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5). Waar u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde enkel dit café te hebben uitgebaat en, behoudens één keer grondgebied te hebben gehuurd, daarbuiten geen ander werk te hebben uitgeoefend (CGVS, p. 7), gaf u op de DVZ enkel aan als landbouwer te hebben gewerkt in uw herkomstland (DVZ, vragenlijst, vraag 10.b). Toen u op uw eerdere verklaringen op de DVZ, waaruit immers kan worden afgeleid dat de problemen in het café enkel betrekking hadden op uw vrouw, werd gewezen, antwoordde u dat uw vrouw zich continu in het café bevond en deze problemen met onbekende klanten van Kirgizische origine bijgevolg meer ondervond, maar dat u er de laatste periode, toen de problemen in het café hoger opliepen, veel meer aanwezig was (CGVS, p. 21). Deze uitleg verklaart echter niet waarom u op de DVZ enkel verklaarde dat uw vrouw problemen kende met lastige klanten in het café dat zij uitbaatte en dat u als landbouwer andere problemen ondervond. Toen u bovendien werd gevraagd waarom u op de DVZ enkel hebt aangegeven in Kirgizië als landbouwer te hebben gewerkt, ontkende u dit en verklaarde u nooit enkel grond te hebben bewerkt en steeds mee het café te hebben uitgebaat (CGVS, p. 21), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande uw werk in uw herkomstland enkel bevestigt. U verklaarde op het Commissariaat-generaal verder dat u het café samen met uw vrouw uitbaatte en dat zowel u als uw vrouw er elke dag aanwezig was (CGVS, p. 8). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u niet in het café werkte, doch wel producten voor de zaak aankocht en dat u er enkel af en toe kwam wanneer reparaties dienden te worden uitgevoerd (CGVS vrouw, p. 7). Toen zij met uw verklaring dat u bijna steeds in het café aanwezig was, werd geconfronteerd, ontkende uw vrouw dit en herhaalde ze dat u er slechts af en toe kwam (CGVS vrouw, p. 10), wat ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt. Het is verder uiterst opmerkelijk dat u verklaarde dat de voorgevel van het café wit was (CGVS, p. 16), hoewel uw vrouw verklaarde dat deze blauw was (CGVS vrouw, p. 7). Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw dat de gevel aanvankelijk wit met bruin was, maar dat de eigenaar van het pand het nadien blauwwit verfde (CGVS vrouw, p. 10). Deze uitleg kan echter weinig overtuigen, te meer aangezien uw vrouw aanvankelijk verklaarde dat er niets aan het pand veranderd werd sinds jullie het huurden (CGVS vrouw, p. 7). Tevens is het opmerkelijk dat u verklaarde eigenhandig de keuken aan het café te hebben bijgebouwd (CGVS, p. 16), terwijl uw vrouw verklaarde dat jullie niets hebben bijgebouwd en er geen apart bijgebouwde keuken was, maar dat de eigenaar van het pand achteraan een ruimte construeerde waar zij af en toe eten klaarmaakte (CGVS vrouw, p. 7).

U verklaarde dat u slechts 1 of 2 seizoenen, in 2007 of in 2008, een stuk grond hebt gehuurd en er wortelen hebt geteeld. U verklaarde verder geen andere gewassen te hebben verbouwd (CGVS, p. 7). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u van 2000 tot 2010 enkele seizoenen grond bewerkte,

waarop u komkommers, tomaten en watermeloenen teelde. Ze verklaarde dat u één seizoen ook wortelen zou hebben geteeld, waarna u zich bezighield met het kweken van watermeloenen en andere gewassen. Toen zij met uw verklaring dat u zich slechts één of twee jaar met landbouw hebt beziggehouden, werd geconfronteerd, verklaarde uw vrouw dat u waarschijnlijk de wortelenteelt bedoelde, wat u slechts één seizoen zou hebben gedaan. Nadien verklaarde ze dan weer dat u sinds 2007 drie jaar lang in de lente wortelen hebt geoogst. Toen ze er wederom op werd gewezen dat u verklaarde slechts één of twee jaar aan landbouw te hebben gedaan, antwoordde uw vrouw dat zij niet weet waarom u dit verklaarde en dat u het zeker vroeger ook hebt gedaan (CGVS vrouw, p. 6). Deze verklaring kan hoegenaamd niet uitleggen waarom u verklaarde slechts één of twee jaren, in 2007 of in 2008, aan landbouw te hebben gedaan, terwijl uw vrouw verklaarde dat u van 2000 tot 2010 grond hebt bewerkt. Toen uw vrouw ten slotte werd gewezen op uw verklaring dat u buiten wortelen geen andere gewassen hebt geteeld, antwoordde ze dat ze zeker weet dat u ook watermeloenen hebt geoogst (CGVS vrouw, p. 6), wat ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt. Gezien dit aanzienlijke aantal tegenstrijdigheden met betrekking tot het werk dat u uitoefende in Kirgizië, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u er slechts één of twee seizoenen als landbouwer hebt gewerkt en in hoofdzaak samen met uw vrouw het café uitbaatte, waar u dan ook doorgaans aanwezig was en waar de problemen die de kern van de reden van uw vlucht raken, plaatsvonden (CGVS, p. 7-8, 14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Daarnaast werden ook enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw aangaande het tijdstip van de stappen die u hebt ondernomen omwille van de problemen die jullie ondervonden met onbekende klanten van Kirgizische etnische afkomst in het café. Zo verklaarde u dat u drie keer een officiële, schriftelijke klacht indiende omwille van deze problemen. De eerste keer diende u een officiële klacht in bij het Parket-Generaal begin augustus 2010, waarna u een tweede klacht indiende bij dezelfde dienst eind november 2010. Uw laatste officiële klacht legde u er ten slotte neer in januari 2011 (CGVS, p. 18-20). Ook uw vrouw verklaarde dat u drie keer een officiële, schriftelijke klacht indiende omwille van de problemen in het café. Zij verklaarde echter dat u een eerste keer klacht indiende in maart of april 2010, een tweede in de zomer 2010 en een laatste op 20 januari 2011. Toen zij met uw verklaring dat u een eerste klacht indiende in augustus 2010 werd geconfronteerd, herhaalde uw vrouw dat u een eerste klacht indiende in maart of april 2010, en verklaarde ze dat u ook een klacht indiende in augustus 2010 (CGVS vrouw, p. 9), wat de tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip van uw eerste klacht geenszins opheft. Toen ze werd gevraagd of u ook een klacht hebt ingediend in het najaar – u verklaarde immers een tweede keer een klacht te hebben opgemaakt eind november 2010 – verklaarde uw vrouw dit zich niet te herinneren (CGVS vrouw, p. 9), waardoor ook de tegenstrijdige verklaringen aangaande het tijdstip van uw tweede klacht overeind blijven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Tevens bleef u onaannemelijk vaag en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo wist u niet wie uw belagers precies waren. Hoewel u verklaarde dat zij drie jaar lang twee à drie keer per week naar uw café kwamen, maar weigerden te betalen en u na uw laatste klacht eind januari 2011 ernstig bedreigden. U verklaarde verder dat vaak dezelfde personen u in uw café belaagden en dat u vermoedde dat uw belagers in opdracht kwamen van andere Kirgiezen, al had u evenmin enig idee wie die personen dan wel waren. U hebt daarenboven op geen enkele manier trachten te achterhalen wie uw belagers precies waren (CGVS, p. 17). Daarnaast wist u hoegenaamd niet wat er met uw eerste en tweede officiële klachten, die overigens werden aanvaard, werd gedaan. Zo wist u niet of naar aanleiding van uw klachten een onderzoek werd opgestart, of ze de daders op het spoor kwamen, noch of uw belagers na uw klacht door de ordediensten werden benaderd. U verklaarde dat niemand van de dienst waar u een klacht indiende u nadien nog heeft benaderd en dat u van hen niets vernomen hebt. Opmerkelijk genoeg hebt u zelf bij deze dienst niet meer geïnformeerd naar wat er met betrekking tot uw klachten werd ondernomen (CGVS, p. 19-20). Na uw derde en laatste klacht in januari 2011 werd u door uw belagers bij u thuis bedreigd en gedwongen afstand te doen van uw woonst en het café. Hierna stopten u en uw vrouw met het uitbaten van het café alsook met het huren van het pand (CGVS, p. 20). Het is in dit verband opmerkelijk dat u niet wist of mogelijke nieuwe uitbaters van het café dezelfde problemen ondervonden als u en uw vrouw en ook hier hebt u geenszins naar geïnformeerd. U wist zelfs niet eens zeker of het pand nadien door andere mensen als café werd uitgebaat (CGVS, p. 22). Daar deze elementen wederom de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Bovendien is het opmerkelijk dat zowel u als uw vrouw op de DVZ op geen enkele manier melding heeft gemaakt van het incident eind januari 2011, toen u naar aanleiding van uw laatste klacht door uw belagers bij u thuis ernstig werd bedreigd en gedwongen werd afstand te doen van uw woonst en uw café (CGVS, p. 14, 20; DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; DVZ vrouw,

vragenlijst, vraag 3.5). Uw vrouw verklaarde dat op de DVZ gevraagd werd alles kort te houden. Toch is het uiterst opmerkelijk dat geen van jullie beiden dit incident, waarna jullie uw woonst hebben verkocht, jullie ophielden met het uitbaatten van het café en besloten het land te ontvluchten (CGVS, p. 11, 14, 20, 23), enigszins vermeld heeft. Te meer omdat u bij aanvang van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal aangaf dat u tijdens uw interview bij de DVZ wel alle redenen had verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek (CGVS, p. 2). Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts kan er weinig geloof worden gehecht aan uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u, uw vrouw, uw kinderen en uw schoonzoon via Kazachstan naar Moskou (Rusland) reisden, waar jullie smokkelaar(s) ontmoetten die jullie met een minibus naar Letland begeleidden. Vanuit Letland reden jullie per taxi door tot in België (CGVS, p. 11-12). Jullie zouden onderweg van Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 10-12). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder geldige reisdocumenten en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u en uw gezin met een minibus zonder persoonlijke identiteitscontrole de EU via Letland zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 12). In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met uw reisbegeleiders die jullie van Rusland naar Letland vervoerden, indien er onderweg, aan een grenscontrole, iets mis zou lopen aangezien jullie illegaal reisden (CGVZ, p. 12). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er precies zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie internationale paspoorten, waarvan u verklaarde dat jullie er nooit één hebben gehad (CGVS, p. 10-11), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door jullie verklaringen aangaande uw asielmotieven. Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat jullie geen vervolgingsvrees koesteren jegens de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 22; CGVS vrouw, p. 9-10). De door u verklaarde asielproblemen gingen uit van privé-personen, meer bepaald onbekende burgers van Kirgizische etnische origine (CGVS, p. 14, 17). Het is bijgevolg opmerkelijk dat jullie, bij gebrek aan vrees jegens de autoriteiten, niettemin ervoor gekozen hebben om clandestien van Kirgizië naar België te reizen, wat immers kan worden beschouwd als een risicovolle onderneming die bovendien erg duur is. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat jullie geen problemen hadden met de autoriteiten (CGVS, p. 22; CGVS vrouw, p. 9-10), dient het weinig logisch te worden genoemd dat jullie Kirgizië niet legaal, hiertoe gebruik makend van de benodigde reistitels, zouden hebben verlaten. Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaring dat jullie niet over een internationaal paspoort zouden beschikken (CGVS, p. 10-11). Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Aangaande de problemen die uw dochter, A. G. (O.V. 6.846.598), ondervond met een gynaecologe die haar verkeerdelijk het advies gaf haar ongeboren baby te aborteren, dient te worden opgemerkt dat een tweede onderzoek in het ziekenhuis de verkeerde diagnose van de gynaecologe rechtzette, waarna de zwangerschap en bevalling van uw dochter goed zijn verlopen (CGVS, p. 22). Bijgevolg kan deze foute diagnose van één gynaecologe, al dan niet met kwade bedoelingen gesteld, niet beschouwd worden als een ernstig gevaar voor uw dochters leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Kirgizië. Ten slotte is het uiterst opmerkelijk dat uw vrouw, die bovendien verklaarde dat dezelfde gynaecologe in het verleden dezelfde verkeerde diagnose bij haar stelde toen zij zwanger was, verklaarde zich de naam van deze gynaecologe niet meer te herinneren (CGVS vrouw, p. 8).

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de geboortektes van u, uw vrouw en uw kinderen, uw Kirgizische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw

huwelijksakte, de getuigschriften/diploma's van u en uw vrouw, Kirgizische krantenartikelen, een cd-rom met drie videobeelden en twee foto's, een bewijs van uw klacht uitgereikt door het Kirgizisch Ministerie van Binnenlandse Zaken op 16.05.2011, een attest ter bevestiging van de verkoop van uw woonst dd. 13.08.2012 uitgaand van uw notaris, en een kopie van de licentie van uw notaris), zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. De geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen, uw Kirgizische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de getuigschriften/diploma's van u en uw vrouw, een attest ter bevestiging van de verkoop van uw woonst dd. 13.08.2012 uitgaand van uw notaris, en een kopie van de licentie van uw notaris, bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, uw huwelijk, de opleiding van u en uw vrouw, de verkoop van uw woonst en de licentie van uw notaris, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

De inhoud van de Kirgizische krantenartikelen die uw vrouw tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voorlegde, wordt evenmin betwist. In deze artikelen wordt echter geen melding gemaakt van de problemen die specifiek betrekking hebben op uw persoon of uw gezin (CGVS vrouw, p. 10). Bijgevolg kunnen deze krantenartikelen niet als een bewijs worden beschouwd van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. U legde ook een cd-rom voor met drie video-opnames en twee foto's. U verklaarde dat deze beelden bevat die werden opgenomen in maart of april 2011 in de dorpen Petrovka en Mayevka, van mensen van Oezbeekse, Oeigoerse en Dungaanse origine die toen werden aangevallen door mensen van Kirgizische origine. Hun oogst werd vernield en mensen werden levend verbrand (CGVS, p. 9-10). Ook wat betreft deze video-opnames dient te worden geoordeeld dat zij geen betrekking hebben op de door u en uw vrouw ingeroepen vervolgingsfeiten aangaande jullie persoon (CGVS, p. 10). Uit deze beelden kan bovendien niet worden afgeleid waar en wanneer zij werden opgenomen. Daarnaast werd na grondig onderzoek door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, CEDOCA, geen informatie gevonden over incidenten in maart en/of april 2011 in de dorpen Petrovka en Mayevka. Wel meldden diverse bronnen een conflict op 19 april 2010 waarbij Meskhetische Turken in het dorp Mayevka werden aangevallen, en rellen op 26 april 2009 tussen Kirgiezen en etnische Russen enerzijds en etnische Koerden anderzijds in het dorp Petrovka. Daarnaast werd vastgesteld dat een fragment van de eerste video-opname (minuut 1:06 t.e.m. minuut 2:09) overeen komt met een amateuristische video-opname die in juni 2010 werd geüpload op de publicatiewebsite 'YouTube', wat niet valt te rijmen met uw verklaringen dat de beelden op de Cd-rom werden opgenomen in maart en/of april 2011.

U legde ten slotte een aan u uitgereikt attest voor van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin wordt vermeld dat u op 20 januari 2011 door vier onbekenden van Kirgizische etnische afkomst werd bedreigd en gedwongen werd afstand te nemen van uw café, en dat omwille van dit incident een strafzaak werd geopend op 21 januari 2011. Dit document, dat betrekking heeft op de door u aangehaalde problemen, kan enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de argumenten die hierboven werden uiteengezet, en op basis waarvan uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan dit document nog weinig ondersteuning bieden. Bovendien verklaarde u dat uw belagers u bedreigden en u dwongen uw café af te staan na uw laatste en derde klacht (CGVS, p. 14, 18). Ook uw vrouw verklaarde dat u door uw belagers werd bedreigd na uw derde en laatste klacht, namelijk op 20 januari 2011 (CGVS vrouw, p. 9). Uit het door u voorgelegde attest kan echter worden afgeleid dat u nog melding maakte bij de autoriteiten van een dergelijk incident dat plaatsvond op 20 januari 2011, wat niet te rijmen valt met de verklaring van u en uw vrouw dat u bedreigd werd door uw belagers nadat u een derde en laatste klacht indiende (CGVS, p. 18; CGVS vrouw, p. 9). Daarnaast werden bijkomende elementen opgemerkt die verder twijfel doen rijzen over de authenticiteit van dit document. Zo is het uiterst merkwaardig dat dit attest reeds aan u werd uitgereikt op 16 mei 2011, hoewel u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 augustus 2012 op de vraag of u bewijzen had van uw klachten, antwoordde dat u kopieën van uw voorlaatste en laatste klacht had opgevraagd, maar dat men u had meegedeeld dat men ze niet meer konden terugvinden (CGVS, p. 20). Tevens staat in dit attest dat de daders van het incident niet werden gevonden en dat de strafzaak op 16 mei 2011 eveneens werd afgesloten, waar u geenszins melding van maakte tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. U verklaarde zelfs dat de autoriteiten naar aanleiding van uw derde klacht niets hadden ondernomen, enkel uw belagers, die op een of andere manier vernomen hadden dat u een klacht had ingediend, ondernamen actie en bedreigden u (CGVS, p. 18-20). Het is ten slotte opmerkelijk dat u wel dit document kon bekomen, doch geen begin van bewijs kon voorleggen van uw twee andere klachten.

Daar de problemen die uw vrouw, A. K.(O.V. 6.846.693), aanhaalt in het kader van haar asielaanvraag volledig verbonden zijn aan uw asielrelaas (CGVS, p. 4; CGVS vrouw, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 1 oktober 2012 een schending in van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Wat betreft de weigering van het vluchtelingenstatus wijzen verzoekers er vooreerst op dat artikel 62, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen onvolledig en onjuist gemotiveerd zijn, en geen rekening hebben gehouden met de verschillende motieven zoals door verzoeker opgegeven in zijn asielaanvraag.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal erkent dat er zich in Kirgizië een ernstig probleem stelt voor minderheden, doch poneert dat er geen sprake is van systematisch en aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen, wat ook hun origine is. Ze wijzen er tevens op dat de commissaris-generaal wél erkent dat er tot op heden sprake kan zijn van op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging.

Verzoekers voeren aan dat dit laatste voor hen het geval is zoals ze reeds illustreerden in hun asielrelaas.

Verzoekers verklaren dat hun akkergewassen door Kirgiezen werd gestolen, dat ze ernstige problemen kenden bij de uitbating van hun drankgelegenheden in Bishkek waarbij klanten van Kirgizische etnische origine, hen weigerden te betalen en herhalen dat ze zich hiervoor verschillende keren tot de autoriteiten hebben gewend, echter zonder resultaat.

Verzoekers wijzen erop dat aan hun dochter de raad werd gegeven om een abortus te laten uitvoeren op basis van valse medische gegevens enkel en alleen omwille van de origine van het ongeborn kind.

Verzoekers benadrukken dat hun problemen enkel en alleen zijn gebaseerd op hun Dungaanse origine, waarbij ze een etnische minderheid vormen in Kirgizië.

Ze halen de definitie aan van het begrip 'vluchteling' volgens het Vluchtelingenverdrag en stellen dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven om na te gaan of ze aan die definitie voldoen.

De motivering houdt volgens hen dan ook een duidelijke schending in van de zorgvuldigheidsverplichting.

Daarnaast heeft de commissaris-generaal zich, volgens verzoekers enkel beperkt tot de opsomming van een aantal volstrekt onbenullige tegenstrijdigheden in hun relaas zonder in concreto in te gaan op de situatie van burgers van Dungaanse origine in Kirgizië en hun problemen als etnische minderheid.

Omtrent de twijfel in de beslissingen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers door de vermelding van een aantal tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen onderling en tussen de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en op het Commissariaat-generaal anderzijds, laten verzoekers gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *"de relevantie van de zogenaamde opgeworpen tegenstrijdigheden vooreerst praktisch nihil zijn voor de beoordeling van de problemen die verzoekers hebben gekend in Kirgizië nl wanneer er vragen worden gesteld over de soorten gewassen die werden geteeld, de landbouwactiviteiten en de uitbating van het café en de frekwentie van hulp van verzoeker bij deze activiteiten in het café, de kleur van de gevel van het café,..." (sic).*

Verzoekers stellen dat uit hun relaas blijkt dat verzoeker duidelijk een landbouwactiviteit heeft uitgeoefend in zijn land en dat verzoekster een café uitbaatte waarin verzoeker ook aanwezig was en dat de weerhouden tegenstrijdigheden dan ook geen echte tegenstrijdigheden zijn.

Verzoekers stellen ook dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *"niet kan ontkend worden dat de tijd dat verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken werden gehoord, te beperkt was om een uitgebreid en gedetailleerd relaas te doen over de verschillende problemen".*

Met betrekking tot de kleur van de gevel van het café wijzen verzoekers erop dat verzoekster verklaard heeft dat de kleur van de voorgevel veranderde na hun uitbating en dat verzoeker moeilijk kan worden verweten dat hij weinig aandacht had voor deze details.

Verzoekers besluiten dat hun relaas wel degelijk gelijklopend is.

Wat betreft de weerhouden tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip van de stappen die verzoekers hebben gezet om een klacht in te dienen bij de autoriteiten, merken ze op dat ze beiden duidelijk bevestigen dat er in totaal drie klachten werden neergelegd. Ze wijzen erop dat de verschillende data die ze opgaven grotendeels gelijklopend zijn in die zin dat er twee klachten in het jaar 2010 werden ingediend en één

begin 2011. Een klein verschil in het opgeven van twee verschillende maanden kan volgens verzoekers niet leiden tot de vaststelling dat hun relaas ongeloofwaardig is.

Ze voeren ook aan dat de essentie van hun problematiek door de commissaris-generaal niet werd getoetst aan het Vluchtelingenverdrag.

Terwijl hen in de bestreden beslissingen werd verweten dat ze vaag bleven over hun belagers en weinig informatie konden geven over de gevolgen van hun klachten, stellen verzoekers dat de bestreden beslissingen voorbijgaan aan een zeer belangrijk element in hun verzoekschrift, met name (zie het verzoekschrift, p. 9) *“waar er werd op gewezen op het feit dat verzoekers zich aanvankelijk tot een lokale agent wendden die echter weigerde iets op te starten zolang deze niet zou worden vergoed”*.

Verzoekers stellen dat gezien deze handelwijze van het overheidsapparaat in Kirgizië een wijdverspreid systeem is, hen niet kan worden verweten dat ze geen vertrouwen meer hebben in de autoriteiten.

Verzoekers besluiten dat ze na hun vertrek uit Kirgizië (zie het verzoekschrift, p. 9) *“dan ook geen enkele interesse meer hebben gehad om te informeren naar mogelijke problemen van de huidige uitbaters...”*.

Met betrekking tot het argument dat verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze melding hebben gemaakt van het incident eind januari 2011 waarbij ze thuis werden bedreigd en gedwongen om afstand te doen van hun café en hun woning, merken ze op dat verzoekster bij het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om alles kort te houden.

Verzoekers wijzen erop dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad zeer kort was en dat de commissaris-generaal ondanks de verklaring van verzoekster, dit argument volledig terzijde schuift.

Volgens verzoekers slaagt de commissaris-generaal er ook niet in om aan te duiden waarom het onmogelijk is dat ze zonder reisdocumenten via Letland, naar hier kwamen.

Volgens hen is het perfect mogelijk is dat ze via Letland zijn gereisd zonder grenscontroles te hebben ondergaan. Ze herhalen dat ze inderdaad geen paspoort hadden en stellen dat het negatief bewijs hiervan moeilijk kan geleverd worden.

Ze wijzen er nog op dat de andere bijgebrachte documenten niet zomaar terzijde kunnen worden geschoven. Zo menen ze dat de verschillende geboorteaktes en identiteitskaarten zeer duidelijk zijn en dat er geen twijfel kan rijzen over hun afkomst en identiteit.

Bovendien stellen verzoekers het opmerkelijk te vinden dat de bijgebrachte documenten die wel degelijk de verschillende feiten van het asielrelaas staven (bijvoorbeeld de verkoop van de woning), door de commissaris-generaal op geen enkele wijze in aanmerking worden genomen.

De krantenartikelen en de cd-rom met video-opnames houden volgens verzoekers opnieuw een verwijzing in naar de algemene problemen voor de minderheden in Kirgizië en werden door hen bijgebracht om de onhoudbare maatschappelijke situatie in hun land aan te tonen.

Volgens hen is de redenering van de commissaris-generaal met betrekking tot het uitgereikt attest en het neerleggen van de laatste klacht door verzoekers en de beweerde bedreigingen door hun belagers na hun derde klacht, volstrekt onbegrijpelijk.

Verzoekers wijzen erop dat hen moeilijk ten kwade kan worden geduid dat ze geen bewijzen van de vorige klachten hebben bijgebracht.

Ze stellen dat er geen enkel element werd aangebracht door de commissaris-generaal dat aantoonde dat de door verzoekers bijgebrachte stukken van illegale origine zouden zijn.

Verzoekers benadrukken dat het voordeel van de twijfel in aanmerking moet genomen worden bij de beoordeling van hun relaas en het beginsel van behoorlijk bestuur de commissaris-generaal bindt; ze wijzen erop dat het “UNHCR Handbook” vermeldt dat het voordeel van de twijfel dient te worden verleend als het asielrelaas coherent is, wat volgens verzoekers in casu het geval is. Ze verwijzen naar een passage uit deze gids.

Volgens verzoekers verduidelijkt de “Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims” dit principe verder; ze citeren de relevante passage.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal zich integendeel baseert op vage argumenten en vermoedens, met name beweerde tegenstrijdigheden omtrent in wezen niet belangrijke feiten om hen de vluchtelingenstatus te ontfangen.

Verzoekers stellen dat een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus niet gesteund kan zijn op loutere vermoedens en verwijzen hiertoe naar de “Assessment of credibility in claims for refugee protection” van de “Immigration and Refugee Board of Canada”.

Zij besluiten dat de bestreden beslissingen hen het voordeel van de twijfel hebben onthouden.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekers dat de commissaris-generaal evenmin is nagegaan of ze voldoen aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ze verwijzen naar deze criteria en voeren aan dat ze wel degelijk hebben aangetoond dat ze een persoonlijk risico lopen op ernstige schade en dat ze zich niet hebben beperkt tot een verwijzing naar een algemene rechtstoestand; ze stellen dat ze een risico lopen op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) of een risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling.

Volgens verzoekers tonen ze aan dat ze geen beroep kunnen doen op de autoriteiten in hun land van herkomst voor een degelijke opvolging van hun strafklacht.

Ze stellen dat het voor verzoeker ook onmogelijk wordt gemaakt om privébezit te behouden.

Daarnaast is volgens hen de voorgestelde abortus van hun dochter omwille van haar origine, een duidelijk mensonterende behandeling.

Verzoekers vragen aan de Raad in hoofddorde (zie het verzoekschrift p. 14) *“de beslissing a quo te hervormen en de status van vluchteling aan verzoekers toe te kennen ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus”* en in uiterst ondergeschikte orde *“de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier te versturen aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, A. K., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, A. M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Vooraleer in te gaan op de individuele beoordeling van de vraag naar bescherming stelde de commissaris-generaal vast dat *“de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden.*

Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen.

Daarom kunnen de loutere Dungaanse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot het erkennen van de ernstige problemen voor minderheden in Kirgizië en dat hij, hoewel er geen sprake zou zijn van systematisch en aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen, erkent dat erop individueel niveau sprake kan zijn van etnisch geïnspireerde daden van vervolging.

Dat is volgens verzoekers voor hen het geval. Ze wijzen erop dat hun akkergewassen werden gestolen door Kirgiezen; dat ze problemen kenden bij de uitbating van hun café in Bishkek waarbij klanten van Kirgizische etnische origine weigerden te betalen; dat ze dit meermaals maar vruchteloos hebben aangeklaagd bij de officiële autoriteiten. Ze vermelden het voorval waarbij hun dochter op basis van moedwillig verstrekte valse gegevens, aangeraden werd abortus te laten plegen, enkel en alleen omwille van de origine van het kind. Ze herhalen dat hun problemen enkel en alleen zijn gebaseerd op hun Dungaanse origine, een etnische minderheid in Kirgizië.

Ze duiden het de commissaris-generaal ten kwade niet te hebben nagegaan of ze voldoen aan de definitie van “vluchteling” zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en besluiten dat de motivering van de bestreden beslissingen een duidelijke schending inhoudt van de zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten om op basis van concrete en objectieve gegevens, aan te tonen dat de informatie (Cedoca Subject Related Briefing d.d. 20 juni 2012: “Kirgizië: situatie van etnische Russen en andere etnische minderheden sinds april 2010”) waarop de commissariaat-generaal steunt, niet correct is.

De vaststelling dat hun loutere Dungaanse origine en hun herkomst uit Kirgizië niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus blijft derhalve zijn geldigheid behouden.

Bovendien wijst de Raad verzoekers erop dat, aangezien de loutere Dungaanse origine en de herkomst uit Kirgizië niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, de commissaris-generaal een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk achtte.

Het argument dat de commissaris-generaal niet is nagegaan of verzoekers aan de definitie van vluchteling voldoen, wordt afgewezen, gezien blijkt dat de voorgehouden problemen van verzoekers omwille van hun Dungaanse origine, in de motivering wel degelijk werden getoetst aan de hand van een individuele beoordeling.

Zo stelde de commissaris-generaal vooreerst vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ernstig ondermijnd werd gelet op de tegenstrijdigheden tussen verzoekers eigen verklaringen alsook tussen de verklaringen van verzoeker en die van verzoekster aangaande hun werk in Kirgizië: “U verklaarde immers tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal te zijn belaagd door onbekende klanten van Kirgizische origine, die weigerden te betalen, in het café dat u sinds 2007 samen met uw vrouw uitbaatte (CGVS, p. 7-8, 11, 14).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u in Kirgizië een akker bewerkte en dat uw opbrengst voortdurend werd gestolen, en dat uw echtgenote een café uitbaatte, waar zij voortdurend werd gepest en vernederd en klanten weigerden te betalen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Ook uw echtgenote verklaarde op de DVZ dat u een landbouwer was en dat uw opbrengst van u werd afgenomen en dat zij in haar café werd vernederd en de klanten er weigerden te betalen (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5).

Waar u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde enkel dit café te hebben uitgebaat en, behoudens één keer grondgebied te hebben gehuurd, daarbuiten geen ander werk te hebben uitgeoefend (CGVS, p. 7), gaf u op de DVZ enkel aan als landbouwer te hebben gewerkt in uw herkomstland (DVZ, vragenlijst, vraag 10.b).

Toen u op uw eerdere verklaringen op de DVZ, waaruit immers kan worden afgeleid dat de problemen in het café enkel betrekking hadden op uw vrouw, werd gewezen, antwoordde u dat uw vrouw zich continu in het café bevond en deze problemen met onbekende klanten van Kirgizische origine bijgevolg meer ondervond, maar dat u er de laatste periode, toen de problemen in het café hoger opliepen, veel meer aanwezig was (CGVS, p. 21).

Deze uitleg verklaart echter niet waarom u op de DVZ enkel verklaarde dat uw vrouw problemen kende met lastige klanten in het café dat zij uitbaatte en dat u als landbouwer andere problemen ondervond. Toen u bovendien werd gevraagd waarom u op de DVZ enkel hebt aangegeven in Kirgizië als landbouwer te hebben gewerkt, ontkende u dit en verklaarde u nooit enkel grond te hebben bewerkt en steeds mee het café te hebben uitgebaat (CGVS, p. 21), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande uw werk in uw herkomstland enkel bevestigt.

U verklaarde op het Commissariaat-generaal verder dat u het café samen met uw vrouw uitbaatte en dat zowel u als uw vrouw er elke dag aanwezig was (CGVS, p. 8).

Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u niet in het café werkte, doch wel producten voor de zaak aankocht en dat u er enkel af en toe kwam wanneer reparaties dienden te worden uitgevoerd (CGVS vrouw, p. 7).

Toen zij met uw verklaring dat u bijna steeds in het café aanwezig was, werd geconfronteerd, ontkende uw vrouw dit en herhaalde ze dat u er slechts af en toe kwam (CGVS vrouw, p. 10), wat ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt. Het is verder uiterst opmerkelijk dat u verklaarde dat de voorgevel van het café wit was (CGVS, p. 16), hoewel uw vrouw verklaarde dat deze blauw was (CGVS vrouw, p. 7).

Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw dat de gevel aanvankelijk wit met bruin was, maar dat de eigenaar van het pand het nadien blauwwit verfde (CGVS vrouw, p. 10). Deze uitleg kan echter weinig overtuigen, te meer aangezien uw vrouw aanvankelijk verklaarde dat er niets aan het pand veranderd werd sinds jullie het huurden (CGVS vrouw, p. 7).

Tevens is het opmerkelijk dat u verklaarde eigenhandig de keuken aan het café te hebben bijgebouwd (CGVS, p. 16), terwijl uw vrouw verklaarde dat jullie niets hebben bijgebouwd en er geen apart bijgebouwde keuken was, maar dat de eigenaar van het pand achteraan een ruimte construeerde waar zij af en toe eten klaarmaakte (CGVS vrouw, p. 7).

U verklaarde dat u slechts 1 of 2 seizoenen, in 2007 of in 2008, een stuk grond hebt gehuurd en er wortelen hebt geteeld. U verklaarde verder geen andere gewassen te hebben verbouwd (CGVS, p. 7).

Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u van 2000 tot 2010 enkele seizoenen grond bewerkte, waarop u komkommers, tomaten en watermeloenen teelde. Ze verklaarde dat u één seizoen ook wortelen zou hebben geteeld, waarna u zich bezighield met het kweken van watermeloenen en andere gewassen.

Toen zij met uw verklaring dat u zich slechts één of twee jaar met landbouw hebt beziggehouden, werd geconfronteerd, verklaarde uw vrouw dat u waarschijnlijk de wortelenteelt bedoelde, wat u slechts één seizoen zou hebben gedaan.

Nadien verklaarde ze dan weer dat u sinds 2007 drie jaar lang in de lente wortelen hebt geoogst.

Toen ze er wederom op werd gewezen dat u verklaarde slechts één of twee jaar aan landbouw te hebben gedaan, antwoordde uw vrouw dat zij niet weet waarom u dit verklaarde en dat u het zeker vroeger ook hebt gedaan (CGVS vrouw, p. 6).

Deze verklaring kan hoegenaamd niet uitleggen waarom u verklaarde slechts één of twee jaren, in 2007 of in 2008, aan landbouw te hebben gedaan, terwijl uw vrouw verklaarde dat u van 2000 tot 2010 grond hebt bewerkt.

Toen uw vrouw ten slotte werd gewezen op uw verklaring dat u buiten wortelen geen andere gewassen hebt geteeld, antwoordde ze dat ze zeker weet dat u ook watermeloenen hebt geoogst (CGVS vrouw, p. 6), wat ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.

Gezien dit aanzienlijke aantal tegenstrijdigheden met betrekking tot het werk dat u uitoefende in Kirgizië, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u er slechts één of twee seizoenen als landbouwer hebt gewerkt en in hoofdzaak samen met uw vrouw het café uitbaatte, waar u dan ook doorgaans aanwezig was en waar de problemen die de kern van de reden van uw vlucht raken, plaatsvonden (CGVS, p. 7-8, 14).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald."

Verzoekers voeren aan dat het hier om volstrekt onbenullige tegenstrijdigheden gaat en dat de commissaris-generaal nagelaten heeft *in concreto* in te gaan op de situatie van burgers van Dungaanse origine in Kirgizië en hun problemen als etnische minderheid.

Volgens hen hebben de weerhouden tegenstrijdigheden slechts betrekking tot de soorten gewassen die verzoeker teelde, de landbouwactiviteiten, de uitbating van het café en de frequentie van de hulp die door verzoeker werd geboden; de kleur van de gevel van het café is volgens hen zonder waarde bij de beoordeling van hun problemen.

Verzoekers laten gelden dat uit de essentie van hun relaas blijkt dat verzoeker aan landbouw deed en verzoekster een café uitbaatte zodat de tegenstrijdigheden dan ook geen echte tegenstrijdigheden zijn. Aangaande de tegenstrijdigheden met de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken stellen verzoekers dat de tijd daar te kort was om een uitgebreid en gedetailleerd relaas te doen over hun problemen. Met betrekking tot de kleur van de gevel wijzen zij er nog op dat verzoekster reeds verklaard had dat deze door de eigenaar gedurende hun uitbating werd veranderd.

Waar verzoekers de commissaris-generaal ten laste leggen niet te zijn ingegaan op de concrete situatie van burgers van Dungaanse origine in Kirgizië, wijst de Raad hen erop dat blijkt dat de commissaris-generaal op basis van informatie dat aan het administratief dossier werd toegevoegd (Cedoca Subject Related Briefing d.d. 20 juni 2012: "Kirgizië: situatie van etnische Russen en andere etnische minderheden sinds april 2010"), wel degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie van personen met Dungaanse origine.

Wat de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden betreft, is de Raad van oordeel dat deze wel degelijk betrekking hebben op de kern van het asielrelaas van verzoekers.

De tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op de dagdagelijkse beroepsbedrijvigheid van verzoekers naar aanleiding waarvan ze beweren problemen te ondervinden met personen van Kirgizische origine.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Waar verzoekers inroepen dat ze op de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe onvoldoende tijd kregen, is de Raad van oordeel dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker op het Commissariaat-generaal onvolledige verklaringen aflegde.

Gevraagd op 7 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal of verzoeker naast de uitbating van het café nog andere activiteiten had, antwoordde hij (zie het verzoekschrift, p. 7) "*Neen. Enkel café. Neen, in het algemeen enkel dit werk. Heb wel één keer een grondgebied gehuurd maar dat was een enige keer in mijn leven. In het algemeen enkel dat werk*".

Het gaat derhalve niet op om als verklaring de korte duur van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in te roepen alwaar verzoekers beiden net wel verklaarden dat verzoeker een akker bewerkte maar dat de opbrengst voortdurend gestolen werd en dat verzoekster een café uitbaatte zonder hierbij echter te verwijzen naar de hulp die verzoeker hierbij bood. Trouwens op het einde van het verhoor werd hen nog uitdrukkelijk gevraagd of ze nog iets wensten toe te voegen (zie vragenlijst verzoeker van 23 september 2011, nr. 5, p. 3; zie vragenlijst verzoekster van 23 september 2011, nr. 5, p. 3).

Bijgevolg is ook de Raad van oordeel dat de bewering van verzoeker dat hij meer aanwezig was naarmate verzoekster meer problemen ondervond bij de uitbating van het café, niet van die aard is om te verklaren waarom verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde dat zijn vrouw

problemen ondervond bij de uitbating van het café en dat hijzelf als landbouwer andere problemen ondervond.

De Raad stelt tevens vast dat de ontkenning van verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had enkel grond te hebben bewerkt maar daarentegen steeds mee in het café te hebben gewerkt, de vastgestelde tegenstrijdigheid bevestigt. Bovendien verklaart het gebrek aan tijd bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin waarom verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij samen met zijn vrouw, het café uitbaatte en dat zowel hij als zijn vrouw er elke dag aanwezig waren, terwijl verzoekster daarentegen -eveneens op het Commissariaat-generaal- verklaarde dat verzoeker niet in het café werkte, enkel producten voor de zaak aankocht en af en toe kwam wanneer er reparaties dienden te worden uitgevoerd.

Verzoekers geven in hun verzoekschrift ook geen verklaring voor de vaststelling dat verzoekster -na te zijn geconfronteerd met de verklaring van verzoeker dat hij bijna voortdurend in het café aanwezig was- ontkende dat verzoeker dikwijls aanwezig was en herhaalde dat hij er slechts af en toe kwam.

Wat betreft de kleur van de voorgevel van het café stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperken tot het louter herhalen van één versie van de feiten -die reeds ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissingen omwille van tegenstrijdigheden-, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, zodat de motivering niet wordt weerlegd; de vastgestelde tegenstrijdigheid blijft derhalve overeind.

Daargelaten dat blijkt dat de verklaringen van verzoekster over de keuken van het café onduidelijk zijn: ***“Die keuken, was die er al bij toen jullie dat gingen huren? Het was binnen in het café. De eigenaar maakte een speciale ruimte om achteraan te kunnen werken. Het was geen apart bijgebouwde keuken. Maar ik kookte en bakte dikwijls achteraan, buiten dus.***

Vanaf dat jullie huurden totdat jullie het niet meer huurden, werd er iets veranderd aan het pand? Neen. We hebben niets bijgebouwd. Enkel vanachter hebben we zo'n speciale dekking gemaakt om onderaan te kunnen werken, en niets anders” (zie het gehoorverslag van 7 augustus 2012, p. 7), stelt de Raad vast dat verzoekers hiertegen in hun verzoekschrift geen verweer voeren.

Bijgevolg blijft de motivering van de commissaris-generaal staande dat de verklaring van verzoeker dat hij eigenhandig een keuken aan het café bijbouwde, tegenstrijdig is met de verklaring van verzoekster dat ze niets bijbouwden.

Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel degelijk van belang voor de beoordeling van hun asielrelaas gezien een belangrijk deel van dat relaas betrekking heeft op de problemen die ze beweerden te hebben ondervonden naar aanleiding van de uitbating van dat café. Indien de gebeurtenissen zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, kan derhalve van verzoekers worden verwacht dat ze hierover een coherente en gedetailleerde beschrijving geven, *quod non*.

Bijgevolg blijft de motivering van de commissaris-generaal gelden.

De commissaris-generaal stelde vervolgens vast dat verzoekers eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot de landbouwactiviteiten van verzoeker: ***“U verklaarde dat u slechts 1 of 2 seizoenen, in 2007 of in 2008, een stuk grond hebt gehuurd en er wortelen hebt geteeld. U verklaarde verder geen andere gewassen te hebben verbouwd (CGVS, p. 7).***

Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u van 2000 tot 2010 enkele seizoenen grond bewerkte, waarop u komkommers, tomaten en watermeloenen teelde. Ze verklaarde dat u één seizoen ook wortelen zou hebben geteeld, waarna u zich bezighield met het kweken van watermeloenen en andere gewassen.

Toen zij met uw verklaring dat u zich slechts één of twee jaar met landbouw hebt beziggehouden, werd geconfronteerd, verklaarde uw vrouw dat u waarschijnlijk de wortelenteelt bedoelde, wat u slechts één seizoen zou hebben gedaan. Nadien verklaarde ze dan weer dat u sinds 2007 drie jaar lang in de lente wortelen hebt geoogst.

Toen ze er wederom op werd gewezen dat u verklaarde slechts één of twee jaar aan landbouw te hebben gedaan, antwoordde uw vrouw dat zij niet weet waarom u dit verklaarde en dat u het zeker vroeger ook hebt gedaan (CGVS vrouw, p. 6).

Deze verklaring kan hoegenaamd niet uitleggen waarom u verklaarde slechts één of twee jaren, in 2007 of in 2008, aan landbouw te hebben gedaan, terwijl uw vrouw verklaarde dat u van 2000 tot 2010 grond hebt bewerkt.

Toen uw vrouw ten slotte werd gewezen op uw verklaring dat u buiten wortelen geen andere gewassen hebt geteeld, antwoordde ze dat ze zeker weet dat u ook watermeloenen hebt geoogst (CGVS vrouw, p. 6), wat ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.

Gezien dit aanzienlijke aantal tegenstrijdigheden met betrekking tot het werk dat u uitoefende in Kirgizië, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u er slechts één of twee seizoenen als landbouwer hebt gewerkt en in hoofdzaak samen met uw vrouw het café uitbaatte, waar u dan ook doorgaans aanwezig was en waar de problemen die de kern van de reden van uw vlucht raken, plaatsvonden (CGVS, p. 7-8, 14).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald."

Het verzoekschrift weerlegt dit deel van de motivering *in concreto* niet. De Raad stelt vast dat tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers onderling steun vinden in het administratief dossier en verwijst integraal naar de motivering in de bestreden beslissing.

Vervolgens stelde de commissaris-generaal ook tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoekers aangaande het tijdstip van de stappen die ze zouden hebben ondernomen omwille van de problemen met onbekende klanten van Kirgizische etnische afkomst in het café: *"Zo verklaarde u dat u drie keer een officiële, schriftelijke klacht indiende omwille van deze problemen.*

De eerste keer diende u een officiële klacht in bij het Parket-Generaal begin augustus 2010, waarna u een tweede klacht indiende bij dezelfde dienst eind november 2010. Uw laatste officiële klacht legde u er ten slotte neer in januari 2011 (CGVS, p. 18-20).

Ook uw vrouw verklaarde dat u drie keer een officiële, schriftelijke klacht indiende omwille van de problemen in het café. Zij verklaarde echter dat u een eerste keer klacht indiende in maart of april 2010, een tweede in de zomer 2010 en een laatste op 20 januari 2011.

Toen zij met uw verklaring dat u een eerste klacht indiende in augustus 2010 werd geconfronteerd, herhaalde uw vrouw dat u een eerste klacht indiende in maart of april 2010, en verklaarde zij dat u ook een klacht indiende in augustus 2010 (CGVS vrouw, p. 9), wat de tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip van uw eerste klacht geenszins opheft.

Toen zij werd gevraagd of u ook een klacht hebt ingediend in het najaar – u verklaarde immers een tweede keer een klacht te hebben opgemaakt eind november 2010 – verklaarde uw vrouw dit zich niet te herinneren (CGVS vrouw, p. 9), waardoor ook de tegenstrijdige verklaringen aangaande het tijdstip van uw tweede klacht overeind blijven.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd."

Verzoekers laten in hun verzoekschrift gelden dat ze beiden bevestigd hebben dat er in totaal drie klachten werden neergelegd, dat de opgegeven data grotendeels gelijklopend waren en dat een klein verschil niet mag leiden tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas.

Verzoekers wijzen er nog op dat de essentie van hun problematiek, met name hun origine, niet werd getoetst aan het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat ze met betrekking tot de drie klachten telkens een andere datum hebben opgegeven.

Waar verzoekers spreken over een *"klein verschil"* in data, merkt de Raad op ze met betrekking tot de eerste twee klachten, data opgeven die enkele maanden van elkaar verwijderd liggen (met betrekking tot de eerste klacht verklaarde verzoeker dat die plaatsvond in augustus 2010, terwijl verzoekster sprak van "maart of april"; met betrekking tot de tweede klacht stelde verzoeker dat deze werd ingediend in november 2010 terwijl verzoekster dan weer verklaarde dat een tweede klacht in de zomer van 2010 werd ingediend).

Van een asielzoeker kan echter worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009). Verzoekers slagen hier *in casu* niet in. Van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

De motivering van de bestreden beslissing dient aldus bevestigd te worden en wordt door de Raad als zodanig overgenomen.

Volgens de commissaris-generaal was verzoeker ook onaannemelijk vaag en dient een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas: *"Zo wist u niet wie uw belagers precies waren hoewel u verklaarde dat zij drie jaar lang twee à drie keer per week naar uw café kwamen, maar weigerden te betalen en u na uw laatste klacht eind januari 2011 ernstig bedreigden. U verklaarde verder dat vaak dezelfde personen u in uw café*

belaagden en dat u vermoedde dat uw belagers in opdracht kwamen van andere Kirgiezen, al had u evenmin enig idee wie die personen dan wel waren.

U hebt daarenboven op geen enkele manier trachten te achterhalen wie uw belagers precies waren (CGVS, p. 17).

Daarnaast wist u hoegenaamd niet wat er met uw eerste en tweede officiële klachten, die overigens werden aanvaard, werd gedaan. Zo wist u niet of naar aanleiding van uw klachten een onderzoek werd opgestart, of ze de daders op het spoor kwamen, noch of uw belagers na uw klacht door de ordediensten werden benaderd.

U verklaarde dat niemand van de dienst waar u een klacht indiende u nadien nog heeft benaderd en dat u van hen niets vernomen hebt.

Opmerkelijk genoeg hebt u zelf bij deze dienst niet meer geïnformeerd naar wat er met betrekking tot uw klachten werd ondernomen (CGVS, p. 19-20).

Na uw derde en laatste klacht in januari 2011 werd u door uw belagers bij u thuis bedreigd en gedwongen afstand te doen van uw woonst en het café. Hierna stopten u en uw vrouw met het uitbaten van het café alsook met het huren van het pand (CGVS, p. 20).

Het is in dit verband opmerkelijk dat u niet wist of mogelijke nieuwe uitbaters van het café dezelfde problemen ondervonden als u en uw vrouw en ook hier hebt u geenszins naar geïnformeerd. U wist zelfs niet eens zeker of het pand nadien door andere mensen als café werd uitgebaat (CGVS, p. 22). Daar deze elementen wederom de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was.

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast."

Verzoekers verweren zich door te stellen dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan het feit dat ze zich aanvankelijk tot een plaatselijke agent wendden die weigerde iets te doen zolang hij hiervoor niet werd vergoed. Ze stellen dat de corruptie van het overheidsapparaat hen niet kan worden verweten en voegen er aan toe dat ze (zie het verzoekschrift, p. 9) *"na hun vertrek uit Kirgizië dan ook geen enkele interesse meer hebben gehad om te informeren naar mogelijke problemen van de huidige uitbaters,.."*

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De nalatige handelingen van verzoekers wijzen op een gebrek aan interesse in hun hoofdte en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van hun vrees voor vervolging.

De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Dat verzoeker voor zijn eerste klacht in 2010 reeds naar de *"politie van de binnenmarkt"* was gegaan, maar deze geld van hem vroeg (zie het verhoorverslag van 7 augustus 2012, p. 18), doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker weinig wist over zijn belagers hoewel deze sinds 2008 twee à drie keer per week het café bezochten, dat verzoeker geen interesse toonde in de opvolging van zijn klachten en hij evenmin wist of mogelijke nieuwe uitbaters dezelfde problemen ondervonden. Verzoekers erkennen in hun verzoekschrift dat ze geen interesse meer hadden om te informeren naar mogelijke problemen van nieuwe uitbaters.

Derhalve worden de vaststellingen van de commissaris-generaal door de Raad bevestigd en overgenomen.

Daarnaast vond de commissaris-generaal het opmerkelijk dat verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding hebben gemaakt van het incident eind januari 2011 toen verzoeker naar aanleiding van zijn laatste klacht, door de belagers werd bedreigd en gedwongen om afstand te doen van hun woonst en hun café.

Verzoekers wijzen er opnieuw op dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort was en voeren aan dat de commissaris-generaal de verklaring van verzoekster terzijde schuift.

De Raad wees er reeds op dat van verzoekers kan worden verwacht dat ze zelf in het kader van hun medewerkingsplicht, aan de Belgische asielinstanties een zo volledig mogelijke uiteenzetting moeten geven van hun asielrelaas en omtrent de redenen die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht en omtrent hun nood aan bescherming.

Hoewel verzoekster bij aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal inderdaad vermeldde dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd had om alle redenen te vertellen die aanleiding hebben gegeven tot het vertrek (zie het gehoorverslag van 7 augustus 2011, p. 2), benadrukt de Raad dat verzoekster werd gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten.

Van verzoekers kan niet worden verwacht dat zij op een korte tijdsperiode alle details uit de doeken doen, maar wel dat ze de belangrijkste feiten op zijn minst vermeldde.

Aangezien verzoekers na dit laatste incident, waarbij verzoeker met een wapen werd bedreigd, besloten dat de maat vol was, de uitbating van hun café stopzetten, hun huis verkochten en hun land ontvluchtten, kan van hen worden verwacht dat ze van dit wezenlijk element, melding maakten bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daar dient aan toegevoegd dat blijkt dat zowel aan verzoeker als aan verzoekster, op het einde van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, werd gevraagd of ze nog iets toe te voegen hadden, waarop ze beiden ontkennend antwoordden (zie verhoorblad verzoeker van 23 augustus 2011, p. 3; verhoorblad verzoekster van 23 augustus 2011, p. 3) en dat verzoeker bij aanvang van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal -in tegenstelling tot verzoekster- verklaarde dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel alle redenen had opgegeven die de aanleiding vormden van zijn vertrek uit zijn land van herkomst (zie het verhoorverslag verzoeker van 7 augustus 2012, p. 2).

Het verweer van verzoekers dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd kregen om hun relaas te vertellen wordt niet aanvaard. De motivering dienaangaande in de beslissing van de commissaris-generaal blijft overeind.

De commissaris-generaal hechtte ook weinig geloof aan de door verzoekers opgegeven reisweg: *“U verklaarde dat u, uw vrouw, uw kinderen en uw schoonzoon via Kazachstan naar Moskou (Rusland) reisden, waar jullie smokkelaar(s) ontmoetten die jullie met een minibus naar Letland begeleidden. Vanuit Letland reden jullie per taxi door tot in België (CGVS, p. 11-12).*

Jullie zouden onderweg van Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 10-12).

Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder geldige reisdocumenten en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u en uw gezin met een minibus zonder persoonlijke identiteitscontrole de EU via Letland zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 12).

In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met uw reisbegeleiders die jullie van Rusland naar Letland vervoerden, indien er onderweg, aan een grenscontrole, iets mis zou lopen aangezien jullie illegaal reisden (CGVZ, p. 12).

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er precies zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie internationale paspoorten, waarvan u verklaarde dat jullie er nooit één hebben gehad (CGVS, p. 10-11), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door jullie verklaringen aangaande uw asielmotieven.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat jullie geen vervolgingsvrees koesteren jegens de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 22; CGVS vrouw, p. 9-10).

De door u verklaarde asielproblemen gingen uit van privé-personen, meer bepaald onbekende burgers van Kirgizische etnische origine (CGVS, p. 14, 17).

Het is bijgevolg opmerkelijk dat jullie, bij gebrek aan vrees jegens de autoriteiten, niettemin ervoor gekozen hebben om clandestien van Kirgizië naar België te reizen, wat immers kan worden beschouwd als een risicovolle onderneming die bovendien erg duur is.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat jullie geen problemen hadden met de autoriteiten (CGVS, p. 22; CGVS vrouw, p. 9-10), dient het weinig logisch te worden genoemd dat jullie Kirgizië niet legaal, hiertoe gebruik makend van de benodigde reistitels, zouden hebben verlaten.

Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaring dat jullie niet over een internationaal paspoort zouden beschikken (CGVS, p. 10-11).

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.”

Verzoekers duiden het de commissaris-generaal ten kwade niet te hebben aangegeven waarom het onmogelijk zou zijn dat ze zonder reisdocumenten via Letland zijn gereisd en voeren aan dat dit perfect mogelijk is.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in principe bij verzoekers berust.

Waar de commissaris-generaal, zich baserend op objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en die werd opgesteld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, tot het besluit kwam dat het quasi onmogelijk is om de Europese Unie of de Schengenzone te betreden

zonder geldige reisdocumenten en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden, is het aan verzoekers om aannemelijk te maken dat ze er effectief in geslaagd zijn om zonder reisdocumenten en zonder enige controle, de Europese Unie zijn binnengekomen.

De loutere aanvoering in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal er niet in geslaagd is om te bewijzen dat het onmogelijk is om de Europese Unie te betreden op de wijze door verzoekers voorgehouden, volstaat niet om aan te tonen dat het opgegeven reisverhaal overeenstemt met de werkelijkheid.

Verder was de commissaris-generaal van oordeel dat het -onjuiste- advies van een gynaecologe aan de dochter van verzoekers om haar zwangerschap af te breken, niet kan worden beschouwd als een ernstig gevaar voor het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit van hun dochter bij terugkeer naar Kirgizië.

Volgens verzoekers duidt de voorgestelde abortus voor hun dochter op een duidelijk mensonterende behandeling.

Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Het louter aanhalen van de problemen van hun dochter, zonder het verband hiervan aan te duiden met de problemen die verzoekers zelf beweren te hebben ondervonden, kan aldus door de Raad niet in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van hun asielrelaas.

Wat betreft de door verzoekers neergelegde documenten, oordeelde de commissaris-generaal dat hun geboorteaktes en die van hun kinderen, de Kirgizische identiteitskaart en het rijbewijs van verzoeker, de huwelijksakte en de getuigschriften/diploma's van verzoekers, het attest van 12 augustus 2012 ter bevestiging van de verkoop van hun woonst en een kopie van de licentie van hun notaris, louter informatie bevatten over de identiteit van het gezin van verzoekers, hun huwelijk, hun opleiding, de verkoop van hun woonst en de licentie van hun notaris, informatie die door de commissaris-generaal niet betwist wordt, maar geen betrekking heeft op de door verzoekers aangehaalde problemen.

Verzoekers voeren aan dat de bijgebrachte documenten wel degelijk verschillende feiten van hun asielrelaas staven, zoals bijvoorbeeld de verkoop van hun woning, en leggen de commissaris-generaal ten laste hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De Raad is van oordeel dat verzoekers er niet in slagen *in concreto* aan te tonen dat de door hen aangebrachte documenten meer informatie bevatten dan louter over hun identiteit, huwelijk en opleiding. De Raad ziet niet hoe deze informatie hun asielrelaas kan staven.

Ook de stukken met betrekking tot de verkoop van hun woonst en de licentie van de notaris, ondersteunen hun asielrelaas niet. Uit het loutere feit dat het huis van verzoekers met behulp van een notaris werd verkocht, kan immers niet worden afgeleid dat de verkoop gebeurde omwille van de door hen voorgehouden problemen.

Met betrekking tot de neergelegde krantenartikelen en de cd-rom met video-opnames en foto's, kwam de commissaris-generaal tot volgend besluit: *"De inhoud van de Kirgizische krantenartikelen die uw vrouw tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voorlegde, wordt evenmin betwist. In deze artikelen wordt echter geen melding gemaakt van de problemen die specifiek betrekking hebben op uw persoon of uw gezin (CGVS vrouw, p. 10).*

Bijgevolg kunnen deze krantenartikelen niet als een bewijs worden beschouwd van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

U legde ook een cd-rom voor met drie video-opnames en twee foto's. U verklaarde dat deze beelden bevat die werden opgenomen in maart of april 2011 in de dorpen Petrovka en Mayevka, van mensen van Oezbeekse, Oeigoerse en Dungaanse origine die toen werden aangevallen door mensen van Kirgizische origine. Hun oogst werd vernield en mensen werden levend verbrand (CGVS, p. 9-10).

Ook wat betreft deze video-opnames dient te worden geoordeeld dat zij geen betrekking hebben op de door u en uw vrouw ingeroepen vervolgingsfeiten aangaande jullie persoon (CGVS, p. 10).

Uit deze beelden kan bovendien niet worden afgeleid waar en wanneer zij werden opgenomen. Daarnaast werd na grondig onderzoek door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal,

CEDOCA, geen informatie gevonden over incidenten in maart en/of april 2011 in de dorpen Petrovka en Mayevka. Wel meldde diverse bronnen een conflict op 19 april 2010 waarbij Meskhetische Turken in het dorp Mayevka werden aangevallen, en rellen op 26 april 2009 tussen Kirgiezen en etnische Russen enerzijds en etnische Koerden anderzijds in het dorp Petrovka.

Daarnaast werd vastgesteld dat een fragment van de eerste video-opname (minuut 1:06 t.e.m. minuut 2:09) overeen komt met een amateuristische video-opname die in juni 2010 werd geüpload op de publicatiewebsite 'YouTube', wat niet valt te rijmen met uw verklaringen dat de beelden op de Cd-rom werden opgenomen in maart en/of april 2011."

Verzoekers voeren aan (zie het verzoekschrift, p. 10) dat de krantenartikelen en de cd-rom "opnieuw een verwijzing inhouden van de algemene problemen voor de minderheden in Kirgizië en werden bijgebracht door verzoekers om de maatschappelijke (onhoudbare) situatie in hun land aan te tonen"

De Raad merkt op dat verzoekers aldus erkennen dat de krantenartikelen en de cd-rom geen betrekking hebben op hun specifieke problemen. De Raad wees er reeds op dat de beoordeling over de vluchtelingenstatus van een verzoeker berust op diens individuele problemen. Een verwijzing naar de algemene situatie van minderheden in Kirgizië volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd.

Daarnaast wordt vastgesteld dat het verzoekschrift geen verweer bevat tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat geen informatie werd gevonden over incidenten in maart en/of april 2011 in de dorpen Petrovka en Mayevka, terwijl wel informatie beschikbaar is over een incident in Mayevka op 19 april 2010 en in Petrovka op 26 april 2009 en dat een fragment uit de eerste video-opname waarvan verzoeker verklaarde dat de beelden dateren van maart en/of april 2011, overeenkomt met een amateuristische video-opname die in juni 2010 werd geüpload op de publicatiewebsite 'YouTube'. Deze vaststellingen blijven derhalve overeind.

Het door verzoekers neergelegde attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin wordt vermeld dat verzoeker op 20 januari 2011 door vier onbekenden van Kirgizische afkomst werd bedreigd en gedwongen werd afstand te doen van het café, en dat hiervoor een strafzaak werd geopend op 21 januari 2011, werd door de commissaris-generaal als volgt beoordeeld: *"Dit document, dat betrekking heeft op de door u aangehaalde problemen, kan enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.*

Gelet op de argumenten die hierboven werden uiteengezet, en op basis waarvan uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan dit document nog weinig ondersteuning bieden.

Bovendien verklaarde u dat uw belagers u bedreigden en u dwongen uw café af te staan na uw laatste en derde klacht (CGVS, p. 14, 18). Ook uw vrouw verklaarde dat u door uw belagers werd bedreigd na uw derde en laatste klacht, namelijk op 20 januari 2011 (CGVS vrouw, p. 9).

Uit het door u voorgelegde attest kan echter worden afgeleid dat u nog melding maakte bij de autoriteiten van een dergelijk incident dat plaatsvond op 20 januari 2011, wat niet te rijmen valt met de verklaring van u en uw vrouw dat u bedreigd werd door uw belagers nadat u een derde en laatste klacht indiende (CGVS, p. 18; CGVS vrouw, p. 9).

Daarnaast werden bijkomende elementen opgemerkt die verder twijfel doen rijzen over de authenticiteit van dit document.

Zo is het uiterst merkwaardig dat dit attest reeds aan u werd uitgereikt op 16 mei 2011, hoewel u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 augustus 2012 op de vraag of u bewijzen had van uw klachten, antwoordde dat u kopieën van uw voorlaatste en laatste klacht had opgevraagd, maar dat men u had meegedeeld dat men ze niet meer konden terugvinden (CGVS, p. 20).

Tevens staat in dit attest dat de daders van het incident niet werden gevonden en dat de strafzaak op 16 mei 2011 eveneens werd afgesloten, waar u geenszins melding van maakte tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal.

U verklaarde zelfs dat de autoriteiten naar aanleiding van uw derde klacht niets hadden ondernomen, enkel uw belagers, die op een of andere manier vernomen hadden dat u een klacht had ingediend, ondernamen actie en bedreigden u (CGVS, p. 18-20).

Het is ten slotte opmerkelijk dat u wel dit document kon bekomen, doch geen begin van bewijs kon voorleggen van uw twee andere klachten."

Verzoekers stellen dat de voormelde redenering van de commissaris-generaal volstrekt onbegrijpelijk is. In zoverre de onduidelijkheid betrekking heeft op de vaststelling dat een document enkel ondersteunende werking kan hebben in geval van een plausibel en geloofwaardig relaas, stelt de Raad vast dat dit argument erg helder en begrijpelijk is. Daar ook de Raad op grond van voorgaande argumentatie tot de bevinding is gekomen dat het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig is, bevestigt de Raad dat dit document zodoende bezwaarlijk steun kan bieden aan het relaas.

In zoverre de onduidelijkheid betrekking heeft op de datum van het incident dat in het attest vermeld staat, namelijk 20 januari 2011, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn derde klacht werd ingediend in januari 2011 (zie het verhoorverslag verzoeker van 7 augustus 2012, p. 20) en dat ook verzoekster stelde dat de derde klacht werd ingediend op 20 januari 2011 (zie het verhoorverslag verzoekster van 7 augustus 2012, p. 9).

Naar aanleiding van die klacht beweren verzoekers dat verzoeker met een geweer werd bedreigd en gedwongen werd om de woning te verkopen (zie het voormeld verhoorverslag verzoeker, p. 14; het voormeld verhoorverslag verzoekster, p. 9).

In het neergelegde attest ter staving van dit incident, wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker *“op 20.01.2011 door vier onbekenden van Kirgizische etnische afkomst bedreigd werd en gedwongen werd zijn café af te staan”* (zie het administratief dossier, stuk 11).

De verklaringen van verzoekers dat verzoeker een derde klacht neerlegde op 20 januari 2011 en daarna, naar aanleiding van die klacht werd bedreigd, stemt aldus niet overeen met de vaststelling dat het attest eveneens de datum 20 januari 2011 vermeldt voor het incident dat nochtans zou hebben plaatsgevonden na het indienen van de derde klacht.

De tegenstrijdigheid aangaande de datum van het incident waarop verzoeker volgens het attest werd bedreigd en de datum van de derde klacht volgens verzoekers verklaringen, blijft behouden.

In zoverre de onduidelijkheid betrekking heeft op de vaststelling dat verzoeker verklaarde *“dat de autoriteiten naar aanleiding van uw derde klacht iets hadden ondernomen, enkel uw belagers, die op een of andere manier vernomen hadden dat u een klacht had ingediend, ondernamen actie en bedreigden u (CGVS, p. 18-20)”*, merkt de Raad op basis van de verklaringen van verzoeker op (zie het voormeld verhoorverslag verzoeker, p. 20) dat verzoeker verklaarde dat de politie niets met zijn derde klacht deed, maar dat zijn belagers op één of andere manier het bestaan van die klacht te weten waren gekomen en hem naar aanleiding daarvan hebben bedreigd.

De Raad neemt aan dat die verklaring van verzoeker dat de politie niets ondernam, louter betrekking heeft op de derde klacht, en niet op het incident dat hierop volgde.

Dit doet nochtans geen afbreuk aan de twijfel ten aanzien van de authenticiteit van het document. Zo is het opmerkelijk dat het attest reeds aan verzoeker werd uitgereikt op 16 mei 2011, hoewel hij tijdens zijn verhoor op 7 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal op de vraag of hij bewijzen had van zijn klachten, enkel antwoordde dat hij fotokopieën van zijn voorlaatste en laatste klacht had opgevraagd, maar dat men hem had meegedeeld dat men ze niet meer konden terugvinden, zonder hierbij melding te maken van het feit dat hij reeds meer dan een jaar, over het attest aangaande het incident dat volgde op de derde klacht beschikte (zie voormeld verhoorverslag verzoeker, p. 18-20).

Uit het attest blijkt immers dat het werd verstrekt aan A.M. (zie het administratief dossier, stuk 11). Ook is het opmerkelijk dat verzoeker geen bewijs kon verkrijgen van zijn drie klachten, maar wel naar aanleiding van het incident dat volgde op zijn derde klacht.

Verzoekers voeren nog aan dat het voordeel van de twijfel moet gelden (zie het verzoekschrift, p. 11) *“als uitgangspunt en element in het kader van de beoordeling van de handelwijze van de Commissaris Generaal als zorgvuldig en behoorlijk bestuur”* (zie het verzoekschrift, p. 11); ze verwijzen naar het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* van het UNHCR dat er volgens hen de nadruk op legt dat aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel moet worden verleend *“zodra het asielrelaas coherent verteld werd hetgeen in casu zeker het geval is”*.

Verzoekers verwijzen in dit verband ook naar de *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van het UNHRC.

Volgens hen heeft de commissaris-generaal zich daarentegen gebaseerd op vage argumenten en vermoedens, met name beweerde tegenstrijdigheden van werkelijk niet belangrijke feiten, om hen de vluchtelingenstatus te weigeren. Ze laten gelden dat een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan gesteund zijn op loutere vermoedens en halen hieromtrent een artikel aan van de Immigration and Refugee Board of Canada, *“Assessment of credibility in claims for refugee protection”*.

Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal duidelijk nagelaten heeft om hen het voordeel van de twijfel te geven.

De Raad wijst er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod non in casu*.

Verzoekers roepen ook in dat de commissaris-generaal niet heeft nagegaan of ze voldoen aan de criteria voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ze halen deze criteria aan en stellen dat ze wel degelijk *in concreto* hebben aangetoond dat ze een persoonlijk risico lopen op ernstige schade en dat ze zich niet beperkt hebben tot de verwijzing naar een algemene rechtstoestand.

Volgens hen hebben ze aangetoond dat ze een risico lopen op schending van artikel 3 EVRM (zie het verzoekschrift, p. 13), "*of op een risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling*" alsook dat ze geen beroep kunnen doen op hun nationale autoriteiten voor een degelijke opvolging van hun strafklacht. Ten slotte wijzen ze erop dat het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt om privébezit te houden.

Waar verzoekers stellen dat de commissaris-generaal niet is nagegaan of ze voldoen aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat de vaststelling dat de motieven die de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ondersteunen, gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet impliceert dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een ongeloofwaardig relaas kan immers niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE